

De Wanowan

Lankelaar 19, 5737ES Lieshout

Uitgave 92

28^e jaargang

Juni 2018

Van de Voorzitter

Het is anders als je het zelf hebt meegemaakt. Zelf heb ik gezien dat ze uit de vliegtuigen sprongen, niet op de film, maar in het echt. We hadden er op zitten wachten om bevrijd te worden, hadden echter geen flauw idee dat er parachutisten aan te pas kwamen. Maar bij ons thuis was Joe Hogan. Een soldaat uit Illinois. En we zagen er meer. We maakten vrienden en beleefden een heel speciaal deel van onze jeugd in deze aparte ervaring. We waren nog jong, maar dat bleven we niet. Wij, de tieners van toen, zijn nu 80 en steeds meer van ons zijn of worden 90. We hebben aan de overkant van de oceaan bijna geen vrienden meer over. We gaan dit jaar Remember September vieren op Zondag 16 September, maar we moeten zelfs onze Ray Nagell missen. Zijn weduwe heeft plannen om aanwezig te zijn. Wij staan niet meer in de rij om gastvrijheid te bieden, hoe graag we dat ook zouden willen doen. En dat was ons doel. We hebben het veel gedaan en we hebben er veel van genoten in Amerika. Maar aan alles komt een eind. Ook aan onze vereniging. We stellen ons voor om volgend jaar na de viering van 75 jaar vrijheid de vereniging op te heffen. Met hoe weinig zal ons gezamenlijk diner gevierd worden? Maar we mogen terug zien op succesvolle tijden. We kregen op het secretariaat regelmatig berichten door over het wel en wee van onze leden. Ik hoop dat we nog een tijdje samen onze vrijheid kunnen vieren. Dat we niemand van ons meer verliezen. Ons zo actieve medelid Jan Coolen is lange tijd ziek. Ziekenhuis in- ziekenhuis uit. Hij liet ons weten hoe zijn laatste jaren waren. Beste Jan, we wensen je het allerbeste en hopen dat je via je computer het contact met ons kunt houden. Het was fijn te horen dat Jan en Jenny van Hout, die steeds host geweest zijn voor Ray en Helen, Bertie Nendels en haar man bereid vonden NU host te zijn. Mooie club hebben wij...

Goeie zomer gewenst.

Thieu, voorzitter

Stephen Olson, zoon van Charles Olson.

Het begon met een e-mail van **Maria van Eck**. Zij stuurde ons een mail met een brief van Stephen Olson, zoon van Ray Olson, een 101^e paratrooper. Overigens de *Stichting 18 September* heeft ook zo'n brief ontvangen.

De brief wordt hieronder vertaald weergegeven:

Stephen wrote: Dad died in 2004 at the age of 84. Mom died in 2016 at the age of 88. I am happy for you to share the story with others.

**Charles Raymond ("Ray") Olson, Staff Sergeant, 101st Airborne Division
502nd Regiment, Company I, Operation Market Garden**

Charles Olson

In September 1944, werd mijn vader, Ray Olson, in Engeland herstellende van een schot wond die hij in Carentan, Normandië had opgelopen, opgeroepen om deel te nemen aan een volgende actie, ditmaal in Nederland.

Net zoals in Normandië landde hij met vele paratroepers ten noorden van Eindhoven. Mijn vader en twee anderen die bij elkaar in de buurt waren geland wisten niet hoe zij bij hun rendez-vous-locatie moesten komen.

Ze zagen een nabijgelegen boerderij en hadden van te voren vernomen dat alle Nederlanders te vertrouwen waren en om hulp gevraagd kon

worden. Ze besloten om een routebeschrijving te vragen. Het hoofd van de familie haalde ze, ondanks de taalbarrière, in huis en gebruikte mijn vaders kaarten om hen de beste route naar hun bestemming te wijzen.

Plotseling kwam een jonge jongen rennend het huis in die een duidelijke waarschuwing schreeuwde. Zo iets van "De Nazi's komen". De man duwde de drie parachutisten in een slaapkamer, het bed werd opzij geschoven, de vloer werd open gemaakt, en men duwde de 3 parachutisten in de kruipruimte en zetten de vloer en bed terug in hun oorspronkelijke posities. Met hun rug in het vuil en hun gezichten bijna tegen de vloer, vroegen ze zich af hoe dit zou eindigen.

De Nazi soldaten, die de jongen had gezien, waren op weg naar dat huis en op zoek naar een maaltijd. Vele uren, mijn vader en zijn nieuwe vrienden waren bezorgd dat zelfs hun ademhaling zou kunnen worden gehoord, hoopten en baden zij dat ze niet zouden worden ontdekt. Uiteindelijk vertrokken de nazi's en de man haalde de parachutisten uit de kruipruimte. Na een uitbundig en oprecht afscheid, vertrokken mijn vader en zijn collega's naar de afgesproken locatie.

In september 1959 (net zoals mijn vader ook had gedaan in 1954), had de Nederlandse regering de 101st Airborne veteranen van operatie Market Garden en hun gezinnen uitgenodigd om samen met de Nederlanders de bevrijding van Nederland te vieren.

Toen ik 11 jaar oud was, ging ik met mijn ouders gedurende twee weken mee op deze reis. We verbleven bij een gezin (de familie Neete(r)son?) in Eindhoven. Tijdens een officieel diner, vertelde mijn vader het verhaal van de boerderij en de familie die zijn leven had gered, maar hij had

De jongen in het midden is Stephen

bijna geen informatie waar de boerderij was (waarschijnlijk op het gebied van Son - Veghel-Best).

Ondanks dat wij dachten dat het niet mogelijk zou zijn om die boerderij of mensen nog terug te vinden, vonden onze gastheren toch de boerderij terug. Ik heb nooit enig idee gehad hoe zij dit deden.

Een Nederlandse chauffeur bracht ons naar de boerderij. In het veld voor het huis stonden veel auto's. Wij hebben op de deur geklopt en een man in een pak deed de deur open, onze chauffeur sprak de man aan.

De man draaide zich om naar mijn vader en gelukkig en trots zei hij "Ik was die kleine jongen, dat was 15 jaar geleden!" Mijn vader spreekt zijn dank uit en vroeg of, misschien, hij het hoofd van de familie persoonlijk mocht bedanken. De mans gezicht verstarde en hij zei "hij is hier, maar hij ontvangt op dit moment zijn laatste sacrament van de priester."

Mijn vader betuigde de zoon ons medeleven en verontschuldigde zich voor onze inbreuk. We draaiden ons om om weg te gaan maar hij vroeg ons te wachten en ging toen het huis binnen. Een paar minuten later kwam hij terug en vroeg mijn vader met hem binnen te komen.

De oude man herkende mijn vader op zijn sterfbed, hij was alert genoeg om zich alles ter herinneren. Mijn vader had de ongelofelijke eer de man, op zijn sterfbed, te bedanken voor het redden van mijn vaders leven. Als 11 jarige jongen stond ik buiten het huis, ik was geraakt door de situatie en tranen stroomden over mijn wangen.

Ik vraag mij af of iemand mijn vader, of de twee soldaten die allen de oorlog hebben overleefd, herkent en of zij iets weten over de familie van deze boerderij. Herkent iemand het verhaal?

Ik weet de naam van de familie niet, het zou voor mij een ongelofelijke eer zijn om hen in het leven te mogen ontmoeten.
Stephen Olson

Stephen Olson is dus nu op zoek naar de familie die zijn vader en mede para's voor de Duitsers hebben verborgen.

Inmiddels zijn we weer een aantal weken verder en de 18 September Stichting heeft echt haar best gedaan om te achterhalen wie die familie was. Het blijkt dat het de

familie van Johannes Raaijmakers was, die de para's hebben geholpen onder te duiken. Chapeau! De boerderij lag aan de Broekstraat 6 in Best, maar is inmiddels afgebroken.

Wij doen een Neete(r)son kent weten via een

Vader van Stephen en overleden. De ook gestorven. Zoon Stephen is

oproep voor een ieder die de familie of heeft gekend. Laat het alstublieft mailtje naar: bestuur@airbornevrienden.nl.

Raaijmakers is kort na het bezoek zijn vader, op 27 september 1959 zoon die waarschuwd is inmiddels

advocaat en partner bij een advocatenkantoor in Californië.

Binnenkort gaat hij met pensioen. Hij zou het geweldig vinden om de locatie van de boerderij weer terug te zien of iemand van de familie van toen.

Tom Timmermans, Pierre Cuijpers

De dagelijkse Sunset March ceremonie in Nijmegen

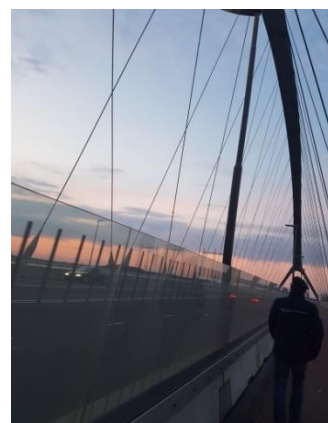
Op maandagavond, Tweede Pinksterdag, 21 mei 2018 namen mijn vriendin **Jessica** en ik deel aan de 1311^e editie van de Sunset March die elke dag wordt gehouden op de nieuwe stadsbrug over de Waal in Nijmegen. De Sunset March is ter herdenking van de 48 Amerikaanse *paratroopers* die zijn gesneuveld tijdens de oversteek van de Waal met roeibootjes, met het doel de Nijmeegse verkeersbrug ook aan de noord-zijde, vanaf de Lentse kant, aan te vallen. Dat vond plaats op 20 september 1944 en is de geschiedenis in gegaan als de Waal Crossing. Deze crossing vond plaats ter hoogte van de nieuwe stadsbrug die de naam “De Oversteek” kreeg en in 2013 officieel in gebruik is genomen. Tijdens die crossing verloren 48 Amerikaanse soldaten van de 82e Airborne Divisie, de zuster-eenheid van onze 101, het leven. Elke dag, bij het intreden van de duisternis, wordt deze crossing herhaald, maar nu met licht. Zodra de zon onder is worden 48 sets lantaarnpalen (één lantaarnpaal aan weerszijden van het wegdek maal 48) één voor één verlicht, beginnend vanaf de Nijmeegse kant en in een rustig wandeltempo. Hierdoor wordt de brug veranderd in een rustgevend en sprekend monument voor de heldhaftige oversteek van de Amerikaanse parachutisten. Pas nadat de 48e set lampen is ontstoken, gaat de rest van de straatverlichting in de gemeente Nijmegen aan.

De dagelijkse Sunset March is het idee van de Veteranenvereniging Overbetuwe en is ontstaan in 2014. Ieder dag, zodra de zon is ondergegaan, wandelt een Nederlandse militaire veteraan naast de 48 lampen terwijl deze worden verlicht. Iedereen is welkom om daarbij aan te sluiten en op Tweede Pinksterdag waren wij getuigen van alweer de 1311^e keer dat deze traditie nu plaatsvindt. Om 21:31 uur ging de zon deze dag officieel onder en een paar

minuten later sprong de eerste lamp aan. Veteraan **Tim** van de Koninklijke Luchtmacht liep voorop. Na aankomst aan de noordelijke oever van de Waal zagen wij alle lampen óp en ónder de brug en ook in de stad, aangaan. Daarna liepen wij naar het Waal Crossing monument waar **Tim** salueerde en wij een moment stil stonden bij de namen op het tableau voor het monument. Een zeer waardige en indrukwekkende traditie ter ere van onze *airborne* bevrijders.

Later begreep ik dat er op dat tableau 49 namen staan vermeld. Dat is het resultaat van een fout die werd ontdekt door de Gelderse historicus **Frank van Lunteren** en is beschreven door verslaggeefster **Dorine Steenbergen** van De Gelderlander toen zij onderzoek deed voor haar boek over de Waalcrossing en de 48 gesneuvelden. Wij weten van onze eigen Roll of Honor en de namen op het monument aan de Airbornelaan in Eindhoven, dat het niet eenvoudig is om een exacte lijst samen te stellen van de verliezen die een eenheid heeft geleden in een bepaalde periode. Nieuw op het Waal Crossing monument is de naam van de *radio-operator* **Norris A. Case** die ook sneuvelde tijdens de crossing maar tot voor kort niet op de lijst voorkwam. Op die lijst stond wel, per abuis, de naam van paratrooper **Gerald P. Hereford** die enige tijd na de

crossing sneuvelde. Uit respect voor zijn offer voor onze vrijheid is zijn naam toch op de lijst gebleven waardoor er nu 49 *airbornes* op staan.

Tom Timmermans

Bevrijders van Nederland

Als wij praten over onze bevrijders van 1944 dan hebben we het over onze Amerikaanse vrienden de 101^e Airborne Divisie, het leger van Generaal Horrocks en Canadezen. Velen herinneren zich ook de Poolse para's en de Poolse pantser divisie die Breda bevrijdde, die onder het commando stonden van Montgomery. Dat er nog meer nationaliteiten zijn weten maar weinigen.

In het tijdschrift **NC Magazine van het Nationaal Herdenken** kunnen we lezen dat er ook Belgen en Noren actief geweest zijn in Nederland.

Tijdens de slag om de Schelde waren naast Polen ook Noorse commando's actief. Samen met Engelse, Nederlandse en Belgische commando's landden zij op 1 november 1944 bij Westkapelle. Daar veroverden zij bunkers, deel van de *Atlantik Wal*, en stukje bij beetje Walcheren. De gevechten waren hevig, want de Duitse bezetter kon zich niet gemakkelijk terugtrekken omdat de dijk was gebombardeerd en doorgebroken. In Domburg staat een monument ter ere van de Noorse commando's; de namen van de negen gesneuvelde Noren staan daarop vermeld.

Naast de Noren waren ook Belgische en Nederlandse commando's actief op Walcheren. Zij behoorden, net zoals de Noren, tot een Britse commando eenheid; het No. 10 (Inter-Allied) Commando. Later waren de Belgen en Nederlanders en ook Fransen weer actief. In Drenthe en Groningen werden Belgische en Franse parachutisten gedropt. Zij moesten, in het kader van de operatie "Amherst", de opmars van o.a. de Poolse pantser divisie vergemakkelijken door verschillende doelen, zoals bruggen, in handen te krijgen.

Tot slot: in Willemstad is een Belgisch oorlogskerkhof.

Uit NC Magazine, najaar 2017

Pierre Cuijpers

Generaal Omar Bradley

Van ons lid *Joop van Ginderen* heb ik het boek *General At War* van de schrijver *Jim DeFelice* geleend. Het gaat over generaal **Omar Bradley**.

De schrijver zegt met zoveel woorden: *My aim here is to tell Bradley's story, focussed on World War II, setting right some of the misperceptions, and showing how it is impossible to understand America's victory in Europe without understanding Omar Bradley.*

We zijn bekend met de namen als Eisenhower, Montgomery, Patton, Taylor, Gavin, Horrocks en eventueel nog Collins, maar Bradley is of was bij ons niet zo algemeen bekend, tenminste niet bij mij. Het lezen van dit boek heeft mij duidelijk gemaakt dat de 4 sterren generaal Omar Bradley toch een hele belangrijke figuur in de 2^e wereldoorlog is geweest... zeker in Europa.

Omar Bradley werd geboren op 12 februari 1893 in het stadje Randolph in de staat Missouri. Zijn vader John was onderwijzer en zijn moeder Bessie (Elizabeth) Hubbard deed het huishouden. Al heel jong ging hij op jacht met zijn vader, waar hij veel van hield. Daar heeft hij veel van geleerd. Op school was hij een goede leerling en de familie was erg sociaal. Jammer dat John al op 40 jarige leeftijd overleed. Toch kon Omar de middelbare school afmaken. Al op jonge leeftijd ging hij werken, in zijn geval bij de spoorwegen. Daar kon hij wat sparen voor zijn vervolgopleiding. Hij was van plan om aan de *University of Missouri*

voor advocaat te studeren. Maar ja ...hoe kon hij dat bekostigen? Zijn moeder was weduwe met een klein inkomen Een kennis van de familie zei tegen hem: “Waarom probeer je niet op West Point (de militaire academie)? Je krijgt daar zelfs een salaris, maar je moet je wel verbinden om na je afstuderen in dienst te gaan.” Kort en goed: na het toelatingsexamen werd hij aangenomen. Hij was een goede leerling, vooral in de wiskunde en analytische vakken. In 1915 studeerde hij af met goede cijfers. Daar leerde hij ook Eisenhower en o.a. Patton kennen.

Op 23 februari 1943 werd hij naar Noord Afrika gestuurd. Tunesië. De veldtocht van de Amerikanen en de Britten tegen de Duitsers verliep niet zo goed en hij kreeg de opdracht om de zaak weer op de rit te zetten. Hij moest samen werken met de Britten, o.a. Montgomery. In circa 50 bladzijden wordt beschreven hoe ze de Duitsers uit Noord Afrika konden verdrijven naar Sicilië en wat het aandeel van Bradley was. Tekenend is wel dat de communicatie met Montgomery niet optimaal was.

Daarna was Sicilië aan de beurt. Ook hier had Bradley een groot aandeel in de strategie en tactiek. Hij was het niet eens dat een Britse legereenheid en een Amerikaanse eenheid onder één bevel werden geplaatst.

Op 27 augustus 1943 stuurde Generaal Dwight Eisenhower een telegram dat hij Bradley wilde benoemen tot commandant van de Amerikaanse legereenheden bij de landingen in Frankrijk. Eisenhower liet Bradley (inmiddels 2 sterren generaal) weten dat hij naar Londen moest komen. Operatie **Overlord** moest op poten worden gezet. Hij had laten zien dat hij een goede strateeg was. Hier kreeg hij de opdracht om samen met anderen de operatie **Overlord** voor te bereiden.

De aanval in Normandië was gepland op 5 juni, maar werd door de weersomstandigheden 24 uur uitgesteld. D-Day: 6 juni 1944! In het boek worden de activiteiten van Bradley op die dagen uitgebreid beschreven. Bekend is dat de landingen op Omaha Beach niet gunstig verliepen. Bradley zorgde voor extra ondersteuning!

We kennen nu wel het verloop van de strijd in Normandië. In het begin was het moeilijk voor de geallieerden om door te breken. Montgomery wilde dat doen via Caen, maar daar zat een *SS Panzerdivisie*. Bradley trachtte via St Lo door te breken. De communicatie met de Britse veldmaarschalk was niet gemakkelijk.

In het hele boek is dit de ondertoon! Dat begon al in Noord Afrika. Uiteindelijk lukte de doorbraak ten westen van St Lo.

Zoals we weten is de operatie **Market Garden** niet verlopen zoals Montgomery die gepland had. Bradley was stom verbaasd toen hij hoorde van de plannen van Montgomery. Hij had de plannen bestudeerd en graag aangepast, maar generaal Eisenhower ging akkoord met de plannen van Monty. Gelukkig voor de bewoners in en om de Corridor, maar het kostte wel veel levens.

Ook tijdens “the Battle of the Bulge” verschilden de inzichten van Montgomery en Bradley. Montgomery stelde voor dat de Amerikanen zich zouden terugtrekken, ook hier had Bradley een andere mening; hij schatte in dat de Duitse legereenheden een tekort hadden aan brandstof, dus hij zorgde dat de brandstoffen van de Geallieerden beveiligd werden. Het bleek een juiste aanname.

Na dat de oorlog in Europa was geëindigd wilde Bradley naar “de Pacific” gaan, maar generaal McArthur deelde generaal Marshall mee dat hij niet nog een legergroep commandant nodig had. Voor Mc Arthur betekende dat het Europese deel (in het boek wordt het “The European Theatre of Operations” genoemd) minder interessant was dan de strijd in de Pacific.

In 1947 werd generaal Bradley benoemd tot “Army Chief of Staff”. Vijf jaar geleden was Omar Bradley luitenant colonel, inmiddels een 4 sterren generaal, dat hij dát niet had kunnen dromen toen hij in West Point afstudeerde.

Door president Truman werd hij in 1949 benoemd tot 5-sterren generaal.

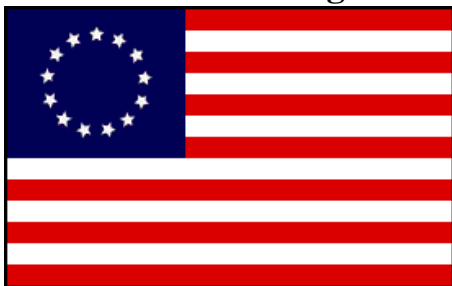
In augustus 1953 trad hij af als voorzitter van de “Joint Chiefs of Staff”, kort nadat Eisenhower zijn eerste termijn als president van de Verenigde Staten begon; hij aanvaardde een baan als hoofd van Research en Ontwikkeling bij Bulova Watch Company.

In 1958 werd hij voorzitter van de Raad van Bestuur. In 1973 trad hij af. Hij was inmiddels 80 jaar oud! In 1981, op 88-jarige leeftijd, stierf Omar Bradley aan een hersenbloeding.

Het boek toont vaak het verschil aan van inzichten tussen Generaal Bradley en veldmaarschalk Montgomery.

(*General at War*, by Jim DeFeliz, uitgeverij Regnery History, Washington 2013, ISBN 978-1-59698-139-3) www.RegneryHistory.com Pierre Cuijpers

De Amerikaanse vlag. The Stars and Stripes

Een aantal leden van onze vereniging zijn in het bezit van de Amerikaanse vlag. Enkelen van ons zelfs van een vlag die gewapperd heeft boven het Capitool.

In de loop van de tijd heeft de vlag wel veranderingen ondergaan. Hier volgt een overzicht.

Volgens de geschiedenisboeken werd de eerste Amerikaanse vlag gemaakt door Betsy Ross, die George Washington goed kende. Op een dag kwam George Washington in haar winkel in Philadelphia en toonde haar het ontwerp van de vlag. De eerste officiële vlag, gemaakt in 1776 aan het begin van de onafhankelijkheidsoorlog, toonde dertien strepen en de ‘Union Jack’ in de linkerhoek.

Op 14 juni 1777 (een jaar na de onafhankelijkheid) bepaalde het Congres het volgende: ***"Resolved: that the flag of the United States be thirteen stripes, alternate red and white; that the union be thirteen stars, white in a blue field, representing a new constellation."***

De *Union Jack* (symbool van het Engels Imperium) in de linkerbovenhoek werd daarmee vervangen door een cirkel van 13 sterren. elke ster stelde een Amerikaanse staat voor.

Deze dertien staten hadden zich gezamenlijk in 1776 onafhankelijk verklaard van het Verenigd Koninkrijk en waren: Delaware, Pennsylvania, New Jersey, Georgia, Connecticut, Massachusetts, Maryland, South Carolina, New Hampshire, Virginia, New York, North Carolina en Rhode Island.

In 1795 werd de vlag met twee sterren uitgebreid, staande voor de nieuw toegelaten staten Vermont en Kentucky.

Op 14 september 1814 schreef Francis Scott Key het lied "The Star-Spangled Banner" ter ere van de Amerikaanse vlag. In 1931 werd het lied als het officiële Amerikaanse volkslied ingesteld.

In 1818 werd de Amerikaanse vlag uitgebreid naar 20 sterren, staande voor de staten Tennessee, Ohio, Louisiana, Indiana, Mississippi. In hetzelfde jaar bepaalde het Congres dat het aantal strepen altijd op 13 zou blijven staan (daarmee de 13 originele Amerikaanse staten symboliserend), terwijl voor elke nieuwe staat één nieuwe ster aan de vlag kon worden toegevoegd op de eerstvolgende 4e juli (Onafhankelijkheidsdag) na toelating van de betreffende staat in de Unie.

1819: Illinois (21e), 1820: Alabama, Maine (22e en 23e).
1822: Missouri (24e). 1836: Arkansas (25e). 1837: Michigan (26e)
1845: Florida (27e). 1846: Texas (28e). 1847: Iowa (29e).
1848: Wisconsin (30e). 1851: Californië (31e). 1858: Minnesota (32e).

1859: Oregon (33e) en Kansas (34e) In dit jaar werd ook de eerste vlag van de CSA (Confederate States of America) de Stars en Bars geadopteerd. Dit naar aanleiding van de afscheiding van 13 Zuidelijke staten van de Unie wat tot de Amerikaanse Burgeroorlog leidde. Daar de afscheiding van deze staten nooit door de Unie erkend werd, zijn de sterren van deze staten nooit verwijderd van de Amerikaanse vlag.

West Virginia trad toe tot de Unie (35). West Virginia scheidde zich in 1863 af van de staat Virginia, die met de CSA meevocht tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog tegen de Unie. De bevolking van het westelijke deel van Virginia was echter Uniegezind en adopteerde daarom in 1863 een eigen grondwet. De afscheiding werd in de Unie met veel gejuich begroet en West Virginia werd niet veel later toegelaten als de 35e staat. De beide delen van Virginia zijn nooit meer samengevoegd, zodat West Virginia ook vandaag de dag nog een officiële Amerikaanse staat is.

1865: Nevada (36e) 1867: Nebraska (37e).

1869: De Amerikaanse vlag verscheen voor het eerst op een postzegel.

1877: Colorado (38e).

North Dakota, South Dakota, Montana, Washington en Idaho traden toe tot de Unie (39e t/m 43e). Met Washington wordt hier de meest noordwestelijke staat van de VS bedoeld, dus **niet** de hoofdstad van de VS, die met Washington DC aangeduid wordt. DC staat daarbij voor "District of Columbia", waarmee de stad bij geen enkele staat hoort maar een onafhankelijke gouvernementele regio is.

1891: Wyoming (44). 1896: Utah (45e). 1908: Oklahoma (46e).

In 1909 werd door Robert Peary de Amerikaanse vlag op de Noordpool geplaatst.

In 1912 werden New Mexico (nr 47) en Arizona (nr 48) toegevoegd.

De Amerikaanse vlag die op 7 december 1941 naar Pearl Harbor gevlogen werd, toen de Japanners de Amerikaanse marinebasis daar aanvielen, werd op 14 augustus 1945 op het Witte Huis geplaatst ter ere van de Amerikaanse overwinning op Japan en de overgave van dat land aan de Amerikaanse strijdkrachten.

In 1959 trad Alaska toe als 49^e staat en tenslotte werd Hawaii in 1960 als 50^e staat toegelaten tot de USA. Sindsdien is er geen andere staat meer bijgekomen.

In 1969 plaatste de Amerikaanse astronaut Neill Armstrong een Amerikaanse vlag op de maan. Gegevens uit het Internet opgezocht.

Pierre Cuijpers

Europa Verenigde Staten

Het zal in begin jaren 70 van de vorige eeuw geweest zijn, toen wij met ons gezin op vakantie waren in Zwitserland. Daar troffen wij op de camping een Amerikaans echtpaar. Ze hadden een camper gehuurd en trokken door heel West-Europa. Ze hadden bv ook interesse in de oudheid... ja dat vindt je nauwelijks in de VS. Ze zouden ook naar Nederland reizen. Natuurlijk nodigden wij ze uit om bij ons in Geldrop langs te komen. Ja... dat zouden ze doen. En..... ja hoor een paar weken later stonden ze bij ons aan de deur met hun camper. Ze vertelden over hun belevenissen, Ze waren erg enthousiast, maar wat ze wel vervelend vonden dat ze in elk land andere “currency” hadden. Soms was de naam wel hetzelfde bv Franse francs, Zwitserse francs, Belgische francs, marken, guldens etc.... Ze vonden het maar raar! En elk land had weer een andere taal! Gelukkig spraken veel Europeanen wel Engels; vooral met “*the Dutch people*” konden ze goed converseren! Als we naar de VS kwamen moesten we zeker langs komen in Phoenix Arizona. Nou ja... We dachten toen al helemaal niet om naar Amerika te gaan!

Maar toch... een aantal jaren later, in september 1976, gingen we met DAC3 voor het eerst naar Amerika. We landden in New York, Ik hoef niet te vertellen hoe we ontvangen werden... velen van U hebben het zelf meegemaakt. We reisden naar Chicago, naar Clarksville, Tennessee, waar de 101^e zijn basis heeft. Ook hier weer een geweldige ontvangst. Na Clarksville ging de reis verder naar Phoenix, Arizona, de Grand Canyon en naar San Francisco. Uiteraard hebben we de Amerikanen die bij ons waren opgezocht in Phoenix. Ze waren echt blij. En wat voor hen zo gewoon was 4000 km westwaarts en 3000 km van noord naar zuid: je betaalt met dezelfde dollar; maar voor ons was dat toen zeer bijzonder! Daarna zijn we nog een keer in groepsverband en vele malen op eigen gelegenheid door de VS gereisd en hebben veel van de USA gezien.

Zo langzamerhand begon ook in het “*Verenigd Europa*” het idee om één munt (de Euro) in te voeren, veld te winnen. Nederland, België, Luxemburg, Duitsland, Frankrijk, Spanje, Portugal, Oostenrijk, Italië, Griekenland, Malta en Zweden namen het voortouw. Wat een luxe, dat je in al die landen voor je werk of op vakantie kon gaan en je hoefde aan de grens telkens geen geld meer om te wisselen! Daarom o.a. ben ik vóór Europa!

Maar.... je mag en moet ook kritisch naar Europa kijken en je moet je ook afvragen of we op dezelfde kant op moeten gaan als de VS. In Europa hebben we zóveel verschillende culturen, wat zich o.a. uit in zoveel verschillende talen. Te veel om op te noemen. Men hoeft ook geen Verenigd Europa te creëren zoals de VS. Daarvoor zijn de verschillen te groot. Maar enige vergelijking kan geen kwaad.

Bijvoorbeeld... de organisatie. In de VS met zijn 50 staten zijn er 435 afgevaardigden en een vijftigtal senatoren. In Europa met 28 aangesloten landen hebben we 751 afgevaardigden. Als het Verenigd Koninkrijk er uit stapt zal dat 705 worden in plaats van 687. Als er nieuwe landen bij komen zitten we al gauw over de 800! Dan hebben we nog al die Europese ambtenaren. 50.000! Allemaal een goed salaris, en dat gun ik ze. En nu wil “Brussel” nog de bijdrage van Nederland van 7 miljard € verhogen naar 10 miljard! Een verhoging van 43%! Ca €176 per inwoner! Kinderen en ouderen inbegrepen! Kunnen we nog meer belasting gaan betalen om dat weer op te hoesten.

Met geld gooien kunnen ze in Brussel ook! Dat hele circus moet regelmatig hun vergaderingen houden in Straatsburg, dat kost handenvol aan geld. Er staat ook een apart gebouw voor! Waarom moet dat? (Ik denk dat Frankrijk daarachter zit.) Kun je je voorstellen dat ze in de US om de maand verhuizen naar bv Los Angeles of Chicago en terug naar Washington? Zo kun je nog wel een aantal zaken opnoemen waar met geld gegooid wordt ... zeker zullen ze wel een omfloerste reden verzinnen.

Kortom... ik ben en blijf vóór een Verenigd Europa, want er zijn ook goede kanten aan. Maar ze zullen daar in Brussel en Straatsburg toch op de centen moeten gaan letten.

Pierre Cuijpers

AVG (Algemene Verordening Gegevensbescherming)

U hebt ongetwijfeld gehoord over de nieuwe (Europese) voorschriften met betrekking tot de privacy en gegevens bescherming: de AVG. Welnu: wij willen u medelen dat wij in het ledenbestand de volgende gegevens opslaan:

- Lid nummer
- Aanhef: dhr, mevr
- Voorletters en eventueel tussenvoegsel
- Naam
- Straat en huisnummer
- Postcode en plaats
- Telefoon en e-mail adres
- Bankrekening

Alleen het bestuur beschikt over de ledenlijst.

Hiermede neemt het bestuur aan dat het bestuur u voldoende geïnformeerd heeft.

Het bestuur